

Според традиционните цигански/ ромски вярвания *близки роднини не е добре да създават семейство*. „Има един род в махалата (Чирпан – б.а.), които женят братови деца. Но иначе дори и трети братовчеди не се женят, знае ли се че са род – не може” (Пампоров 2006: 192). За бургуджиите от Варненско женитбата между роднини не само че не е практика, а се възприема като голям грях и позор (Атанасов-Кабули 2004: 122). Казват,

че такова семейство няма да трае дълго, ще се родят недъгави деца.

Според проучвания от началото на ХХІ век обаче 60% от браковете при “тракийските” калайджии, 45% при кардарашите и 28% при копанарите са кръвно-родствени (Томова 2005: 174). При “тракийските” калайджии често се женят втори братовчеди, за които се счита, че нямат

Кардарашко момиче

силна роднинска връзка. В групата на кардарашите не е забранено и се приема за нормално да се съберат дори първи братовчеди. За тях останалите цигани/ роми казват: “При тях любов не съществува - женят се за пари, без да се харесват. Те се радват, когато се роди момиче”.

Обясненията са: “чуждите не ги познаваме, искаме близки да са... богатството трябва да остане в рода” (м., р. 1949 г.). Много важно е да се избере “момиче от техните”, да е истинска циганка /”ромни циганяке”/, която винаги знае как да посрещне и изпрати гости, да направи „кардарашко” кафе.

При добре запазените цигански/ ромски групи бракът се реализира чрез “продаване на момичетата” - традиция, известна като “правото на бащата” /”Баба-хакъ”/.